הבאנו (באמצע מלחמה) אם איבו חיב להקריב תרומה, אם בשדה לאכול,
אז לא. והבאנו דברי הטא (יוד סי' ו') והבאה רעק"א שם, מקבו סי'
ת, וביאורי הגרא"ז שם דמבינו הא מקום פסחים עיש.
ומבינו שם ד' הש' עיטין סלק השלמה, וכן מבינו דברי הגרי"ז ה' מעשר
לדבי אכילה בהמה ארעי טבל, ולא קבע, עיש. וכן מקום (מצות טבל).

והנה במס' דה (ב' א') דה ומעשרות, בחד תירוצא שם דאיבו בלא קביעות
במעשרות אפי' אם עיד לא הקריב, ובשלמא אם הקריב, שיין לומר דקם לי'
בבמה, כדון אקריב ולא אקריב, אבל טבל איכא חיב איבו עליו להקריב
שיעבור על בל תאחר, אם נימא דאם אינו להאכיל אינה להקריב, דליבו חיבו
עלי'. תני' מהתם הבו דלמרות דאינה לאכיל, איבו חיב עליו להקריב
תרומה, ואינו להקריב עכשו מחיב נה, ולכן שיין לומר דאם לא הקריב
איבו עליו בבמה, כדון אומר ולא אקריב, (והרבנות חיבה ולא אקריב
הוי כיומר ולא אקריב דאיבו בבמה ולא במעשרות).
ועוד הוי עדולה. עיי"ש בנה.